

عنوان مقاله:

بررسی اثر ۸ هفته تمرین تناوبی بر بیان ژن پروتئین پیش ساز آمیلوئید (APP) بافت هیپوکامپ درموش های صحرایی وابسته به متامفتامین (شیشه)

محل انتشار:

مجله دانشگاه علوم پزشکی خراسان شمالی، دوره 15، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

احمد شفیعی بافتی - Ph.D Student, Department of Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, Hakim Sabzevari University, Sabzevar, Iran

امیرحسین حقیقی - Professor, Department of Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, Hakim Sabzevari University, Sabzevar, Iran

مجید اسدی شکاری - Professor, Neuroscience Research Center, Neuropharmacology Research Institute, Kerman University of Medical Sciences, Kerman, Iran

رویا عسکری - Associate Professor, Department of Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, Hakim Sabzevari University, Sabzevar, Iran

حمید معرفتی - Associate Professor, Department of Exercise Physiology, Faculty of Sport Sciences, Hakim Sabzevari University, Sabzevar, Iran

خلاصه مقاله:

مقدمه: متامفتامین، نوعی داروی محرک است که مصرف آن سبب اختلال حافظه و یادگیری می شود. هدف تحقیق حاضر، بررسی اثر ۸ هفته تمرین تناوبی بر بیان ژن پروتئین پیش ساز آمیلوئید (APP) بافت هیپوکامپ و آزمون میدان باز موش های صحرایی وابسته به متامفتامین بود. روش کار: در این پژوهش تجربی-آزمایشگاهی، ۳۲ موش صحرایی به ۴ گروه مساوی، سالی، متامفتامین اولیه (METH-1)، متامفتامین+تمرین (METH+MIT) و متامفتامین ثانویه (METH-2) تقسیم شدند. متامفتامین به مقدار ۵ میلی گرم بر کیلوگرم وزن بدن، به مدت ۲۱ روز تزریق شد. برنامه تمرین (۵ جلسه در هفته) شامل دویدن تناوبی (۴ ست ۴ دقیقه ای با شدت متوسط و ۲ دقیقه استراحت فعال بین ست ها) روی تردمیل بود. در پایان دوره تزریق و تمرین، برای ارزیابی تغییرات بیان ژنی، بافت هیپوکامپ رت ها استخراج شد. همچنین، آزمون رفتاری میدان باز انجام شد. داده ها با استفاده از آزمون آنوای یک طرفه در سطح معناداری $P \leq 0.05$ ، تحلیل شدند. یافته ها: متامفتامین باعث افزایش معنادار بیان ژن APP در گروه های متامفتامین اولیه و ثانویه، نسبت به گروه سالی شد ($0.07/0 \geq P \leq 0.05/0$) (P). مسافت کل و سرعت حرکت موش ها در گروه های متامفتامین اولیه و ثانویه، نسبت به سالی کاهش معناداری داشت (به ترتیب، $0.04/0 \leq P \leq 0.04/0$ و $0.26/0 \leq P \leq 0.04/0$). MIT، منجر به کاهش معنادار APP نسبت به گروه های متامفتامین اولیه و ثانویه شد (به ترتیب، $0.41/0 \leq P \leq 0.28/0$). سرعت حرکت در گروه متامفتامین+تمرین، نسبت به گروه متامفتامین اولیه افزایش معناداری داشت ($0.08/0 \leq P \leq 0.08/0$). نتیجه گیری: متامفتامین باعث کاهش عملکرد شناختی (یادگیری و حافظه) شده است. با توجه به نتایج، انجام تمرینات تناوبی با شدت متوسط، احتمالاً عملکرد شناختی را بهبود داده است. اگرچه، تحقیقات بیشتری برای یافتن به نتایج قطعی ضروری است.

کلمات کلیدی:

Amyloid precursor protein, Cognitive function, METH, Moderate interval training, پروتئین پیش ساز آمیلوئید، تمرین

تناوبی، عملکرد شناختی، متامفتامین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1887691>

